

bejdsforholdene i dette Rige for Tiden er saa lakse og flydende, at langt længere Arbejdstid forekommer ofte, eller vel egentlig altid, indført ved frivillig Overenskomst mellem Virksomhederne og Arbejderne. Ganske udenfor staar Rusland, hvor vist 8 Timers Arbejdsdagen og Friheden og Broderskabet er gaaet samme Vej.

Saaledes er da Forholdet det, at det i Øjeblikket kun er Grækenland, der har ratificeret Konventionen, og naar det ærede Medlem Hr. Trier vil være saa opbragt over en eventuelt Misforstaaelse fra dansk Side af de Pligter, man skylder en international Konference, vil jeg dog sige, at foreløbig kan han altsaa kun henvise til Grækenland som Støtte for sin Harme og sin Frygt for, at vi skulde støde noget internationalt Hensyn herved.

Naar en saadan Tilbageholdenhed fra de forskellige Staters Side kan være Tilfældet, tror jeg Grunden maa søges deri, at Washington-Konferencen bevidst gav Regeringsrepræsentanterne og Arbejderrepræsentanterne en stor Overvægt. Det kan f. Eks. oplyses, at Rederne ikke en Gang var repræsenterede paa Konferencen, skønt denne blandt andet, i Princippet i alt Fald, vedtog 8 Timers Arbejdsdagens Indførelse til Søs. Og da det hele var sat i Scene for at vise, hvor umaadelig demokratisk Verden pludselig var blevet, kan man vel heraf slutte sig til de Instrukser, Regeringsrepræsentanterne har haft; det er da intet Under, at man nu bagefter indser, at det Æble, der her bydes, er noget vel surt at bide i.

Gaar vi over til vore hjemlige Forhold, vil det erindres, saaledes som det ogsaa er fremført her, at Arbejdstidskommissionen af 1919 nylig har afgivet sit Forslag til Lov om Arbejdstiden for Fabrikker, Haandværk og lignende. Om dette Lovforslag gjorde Bogtrykker Langkjær paa det store Industrimøde forleden Dag en Del Bemærkninger, der fortjener Opmærksomhed. De har ogsaa vundet saadan Opmærksomhed, saaledes som det fremgik af det ærede Medlem Hr. Triers Udtalelser. Selvfølgelig er Kommissionens Lovforslag stærkt præget af Washington-Konventionen. Men medens denne ingen Begrænsning af Overarbejde kender, men kun i Artikel 6 udtaler et almindeligt Ønske om en Regulering og fastsætter Overarbejdsbetalingen til i alt Fald 25 pCt. over den normale Arbejds løn, fastslaar det danske Lovforslag, at Arbejderne ikke maa have mere end 50 Overarbejdstimer om Aaret, fordelte med højst 10 Timer pr. Maaned. Her bestred det ærede Medlem Hr. Trier Rigtigheden af denne Fortolk-

ning. Jeg kan ikke give ham Medhold. Jeg maa fastholde den og henvise til Konventionens Artikel 6, hvorefter det bliver de offentlige Myndigheders Sag at fastsætte Regler for henholdsvis vedvarende Undtagelser fra 8 Timers Arbejdsdagen, nemlig for forberedende eller afsluttende Arbejde udenfor Grænserne for en Virksomheds almindelige Arbejde, og temporære Undtagelser, som kræves af ekstraordinære Forhold. Det sidste vil vist være let forstaaeligt; det første angaar f. Eks. Fyrbødere og lignende, der skal komme i god Tid for at tænde op under Fyrene, saaledes at Maskinerne og det hele er i Gang, naar den almindelige Arbejdstid begynder; og det er klart, at disse Folk, hvis Arbejde heller ikke er saa anstrengende, ogsaa maa opføre at arbejde en vis Tid efter det almindelige Arbejdes Slutning for at slukke Fyrene o. s. v. Men saa staar der — og i Fortolkningen heraf er jeg altsaa ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Trier —, at disse Regler kan kun fastsættes efter Forhandling med de interesserede Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, „hvor saadanne Organisationer findes“. Jeg fremhæver denne sidste relative Sætning for at betone, hvilke Forhold det er, man sigter til, thi i Danmark vilde man have meget vanskeligt ved at finde et Omraade, hvor saadanne Organisationer ikke findes. Disse Regler skal fastsætte Maksimum af Overarbejdstimer i ethvert Tilfælde, og Betalingen for Overtidsarbejde maa ikke være mindre end $1\frac{1}{4}$ Gang den normale Betaling. Jeg kan ikke se, at der heri ligger andet end en stor Elasticitet for Fastsættelse af Overarbejdstimer. Gaar man ud og anstiller en Sammenligning med andre Lande, der har vedtaget Love, vil man ogsaa se, at Antallet af Overarbejdstimer, selv hvor det er begrænset i Loven, ligger langt over, hvad det danske Forslag anbefaler gennemført. F. Eks. er i Finland Overtidsarbejdet fastsat til indtil 10 Timer om Ugen og 150 Timer om Aaret, i Norge 10—15 Timer om Ugen, i Sverige 25 Timer om Maaned og 150 Timer om Aaret; og i disse Lande — det vil jeg gerne have Lov at tilføje — har man endda de største Vanskeligheder med disse Undtagelser, der synes liberale i Forhold til, hvad der er foreslaaet fra dansk Side.

Jeg skal afholde mig fra at komme nærmere ind paa det danske Kommissionsforslag, som kun uegentlig er til Forhandling i Dag, men jeg vil dog gerne fremdrage et Moment. Det viser sig nemlig, at Aarsagen til, at der i denne Kommission har kunnet samles Flertal for 8 Timers Arbejdsdagens